



fot. KANUF

■ MAREK ŻELKOWSKI

ŚCIANKI Z PŁYT G-K I G-W

Lekki podział

Wnętrze domu jest rozdzielone na poszczególne pomieszczenia przez ściany konstrukcyjne oraz ściany działowe. Pierwsze z nich muszą mieć solidną budowę, gdyż ich głównym zadaniem jest przenoszenie znacznych obciążeń ze stropów oraz kondygnacji znajdujących się nad nimi. Funkcję przegród pełnią niejako przy okazji. Ich budowa musi być zatem dosyć masywna. W przeciwieństwie do ścian konstrukcyjnych, ściany działowe mogą mieć zdecydowanie delikatniejszą konstrukcję. Jej zadaniem jest bowiem utrzymanie własnego ciężaru oraz ciężaru ewentualnego wyposażenia (półki, kinkiety, obrazy itp.).

ZALETY

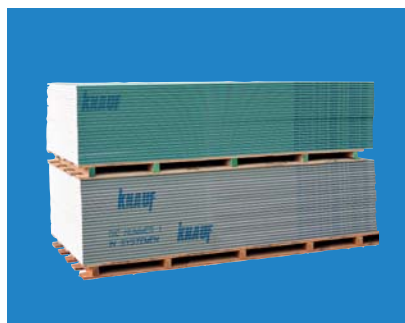
Jeszcze całkiem niedawno do budowy ścianek działowych używano przede wszystkim: cegieł, keramzytu, bloczków gazobetonowych oraz silikatów. Wprawdzie ciężkie i masywne przegrody znakomicie pochłaniają dźwięk, ale są jednocześnie dodatkowym obciążeniem dla konstrukcji budynku, a ponadto ich wykonanie wiąże się ze sporymi wydatkami i nakładami pracy. Alternatywą są ścianki z płyt gipsowo-kartonowych – lekkie, stosunkowo tanie i łatwe w montażu. Z punktu widzenia inwestora gips ma szereg zalet jako materiał. Jedną z najważniejszych jest niewielki ciężar. Dzięki temu przegrody z

Płyty gipsowo-kartonowe (ostatnio również gipsowo-włóknowe), bardzo szybko stały się materiałem niezwykle chętnie używanym do kształtowania nowoczesnych wnętrz. Inwestorzy wykorzystują je zarówno w pomieszczeniach biurowych, jak i mieszkalnych. Ich lekkość, dobre właściwości izolacyjne oraz łatwy proces obróbki pozwalają bowiem na swobodne gospodarowanie przestrzenią.

plyt g-k można wznosić praktycznie w każdym miejscu. Nie tylko w budynkach nowoczesnych, ale nawet w kilkudziesięcioletnich domach, których stropy mają często znacznie niższą wytrzymałość niż te układane współcześnie. Ściany z płyt gipsowo-kartonowych (gipsowo-włóknowych) mają gładką powierzchnię i nie trzeba ich tynkować. Ich szkielet stanowią przeważnie profile wykonane z blachy stalowej grubości 0,6 mm (ocynkowane, zimnogięte), aluminiowej lub konstrukcje z krawędziaków drewnianych. Płyty mocowane są do tej konstrukcji wkrętami nierdzewnymi. We wnętrzu ścianek bez problemu można ukryć różnego rodzaju instalacje. Ponieważ same płyty mają zbyt małą izolacyjność akustyczną, konstrukcje uzupełniane są wełną mineralną lub szklaną umieszczaną w stelażu pomiędzy płytami. Wśród najważniejszych zalet ścianek działowych o budowie szkieletowej, inwestorzy wymieniają możliwość łatwego i szybkiego demontażu w przypadku zmiany koncepcji zagospodarowania wnętrza. W przypadku ścian wznoszonych z cegieł ich usunięcie wiąże się z poważnymi pracami budowlanymi.

ELEMENTY SKŁADOWE PŁYTY GIPSOWO-KARTONOWE

Ich rdzeń wykonuje się z czystego zaczynu gipsowego. Jest on następnie obkładany z obu stron mocnym kartonem, który nadaje płytom gładkość oraz niezbędną wytrzymałość. Z uwagi na to, że ściankami działowymi z gipsu wyodrębniane są pomieszczenia o różnym przeznaczeniu, dostępne na rynku produkty różnią się właściwościami. W handlu można spotkać następujące rodzaje płyt gipsowo-kartonowych: GKB – zwykła, GKF – o podwyższonej odporności na działanie ognia (obu można używać we wnętrzach, w któ-



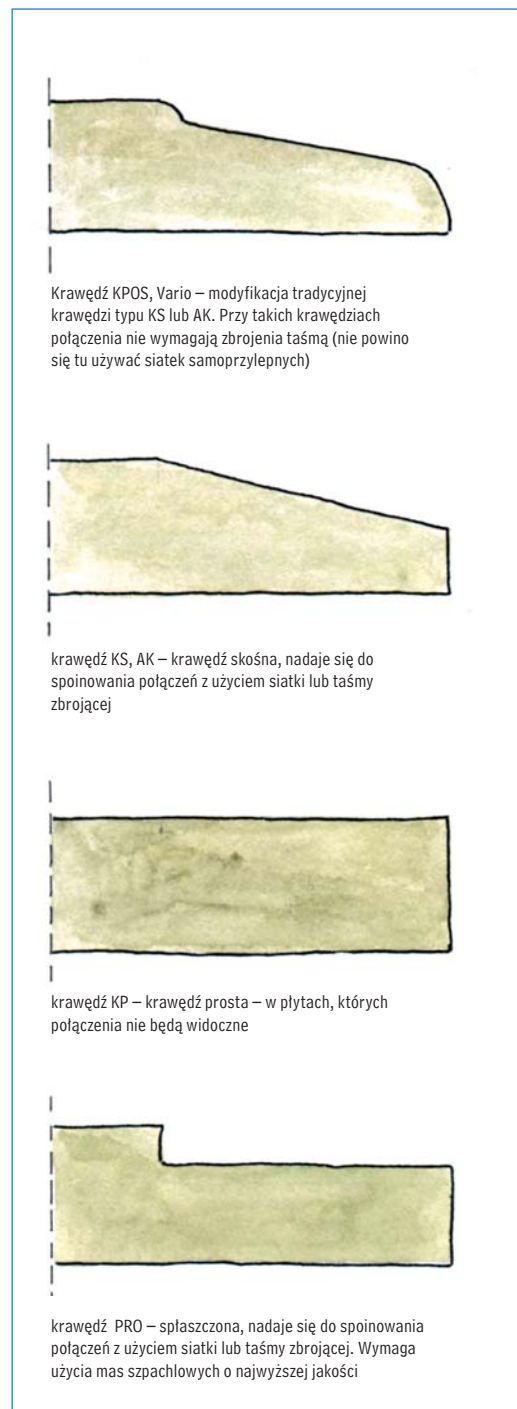
fol. KNAUF

▲ Płyty g-k i g-w powinny być odpowiednio dobrane do rodzaju pomieszczenia, a także należyce przechowywane przed montażem

rych wilgotność powietrza nie przekracza 70%), GKBI – wodoodporna, GKFI – o podwyższonej odporności na działanie ognia (kolejne dwie odmiany przeznaczone są do pomieszczeń, w których wilgotność powietrza przekracza 70% do 12 godzin w ciągu doby). Ogólnie rzecz ujmując produkty wodoodporne mają kolor zielony, płyty zwykłe – jasnoszare. Standardowa długość płyt gipsowo-kartonowych wynosi 2000–3000 mm, najczęściej spotykana szerokość – 1200 lub 1250 mm (dostępne są również wymiary nieco mniejsze od 900 mm), a grubość 12,5 mm (dostępne są także grubości: 6,5 mm, 9,5 mm, 15 mm, 18 mm, 20 mm i 25 mm). Krawędzie płyt g-k są proste lub profilowane i w zależności od tego stosuje się różne sposoby ich łączenia podczas wznoszenia ściany.

PŁYTY GIPSOWO-WŁÓKNOWE

Wytwarzane są z mieszaniny 80% gipsu i 20% włókna celulozowego, która jest sprasowywana pod wysokim ciśnieniem. Ich niewątpliwą zaletą jest duża odporność na ściskanie. Dzięki temu wkręt ze specjalnym kołkiem do pustych przestrzeni jest w stanie udźwignąć nawet 50 kg, zwykły wkręt 30 kg, a gwóźdź 17 kg. Płyty g-w są znacznie bardziej odporne na uszkodze-



Krawędź KPOS, Vario – modyfikacja tradycyjnej krawędzi typu KS lub AK. Przy takich krawędziach połączenia nie wymagają zbrojenia taśmą (nie powinno się tu używać siatek samoprzylepnych)

krawędź KS, AK – krawędź skośna, nadaje się do spoinowania połączeń z użyciem siatki lub taśmy zbrojącej

krawędź KP – krawędź prosta – w płytach, których połączenia nie będą widoczne

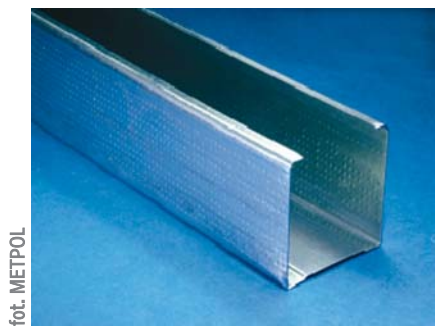
krawędź PRO – spłaszczona, nadaje się do spoinowania połączeń z użyciem siatki lub taśmy zbrojącej. Wymaga użycia mas szpachlowych o najwyższej jakości

▲ Kształty krawędzi najczęściej używanych płyt g-k i g-w

Wśród najważniejszych zalet ścianek działowych o budowie szkieletowej, inwestorzy wymieniają możliwość łatwego i szybkiego demontażu w przypadku zmiany koncepcji zagospodarowania wnętrza.

rodzaje płyt gipsowo-kartonowych

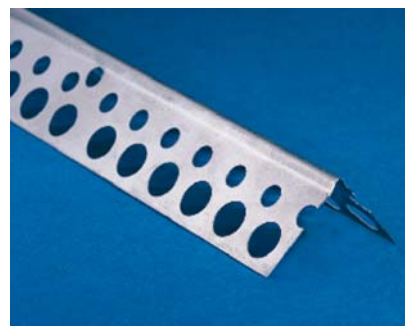
| symbol płyty | materiał rdzenia | grubość |
|--------------|---|---------------|
| GKB | Gips bez dodatków | 6,5 do 18 mm |
| GKBI | Gips z dodatkiem silikonu, lub czysty gips pokryty impregnowanym kartonem | 12,5 mm |
| GKF | Gips zbrojony włóknem szklanym | 6,5 do 25 mm |
| GKFI | Gips impregnowany i zbrojony włóknem szklanym lub gips zbrojony i karton impregnowany | 10 do 12,8 mm |



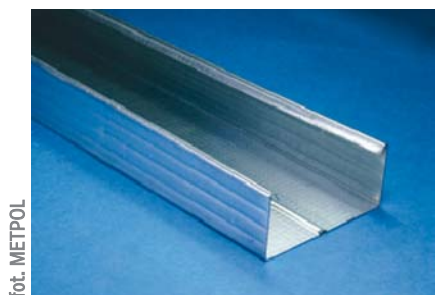
fol. METPOL



fol. URSA



fol. METPOL



fol. METPOL



fol. URSA



fol. METPOL

▲ Profile metalowe wykonane są z lekkiej ocynkowanej blachy stalowej lub z aluminium

▲ W lekkich ściankach gipsowo-kartonowych rolę izolacji pełni wełna mineralna

▲ Do wzmocnienia brzegów ścian służą specjalne profile narożnikowe

nia mechaniczne niż płyty g-k, oraz mają znacznie wyższe parametry wodoodporności i ognioodporności. Długość oraz szerokość płyt gipsowo-włóknowych jest zróżnicowana i wynosi 1200 x 2000 mm (do 3000 mm) lub 1000 x 1500 mm. Ich grubość waha się natomiast od 10 do 18 mm. Krawędzie płyt g-w są proste, a wytrzymałość materiału sprawia, że nie wymagają one wzmocnienia połączeń taśmami. Zbędne są również listwy ochraniające narożniki.

PROFILE

Elementy te wykonuje się z ocynkowanej blachy stalowej lub aluminium. Dostępne są w różnych szerokościach: 50, 75 i 100 mm. Aby wykonać szkielet ścianki działowej niezbędne są profile: **UW** (mocowane do podłogi i sufitu), **CW** (montowane do ścian oraz ustawiane w konstrukcji jako słupki co 600 mm) oraz **UA** (ościeżnicowe – ustawia się je w pionie w miejscach, którym trzeba zapewnić zwiększoną wytrzymałość np. otwór drzwiowy). **Uwaga!** Na rynku pojawiły się ostatnio profile wykonane z bardzo cienkiej blachy. Specjaliści zgodnie odradzają ich użycie, ponieważ nie zachowują one odpowiedniej sztywności. Jeżeli nie jesteśmy pewni, czy dany produkt spełnia niezbędne wymagania lepiej jest dołożyć kilka złotych i wybrać profil markowy o uznanej renomie. Będziemy mieć wówczas pewność, że wznoszona ściana nie będzie się odkształcać i zachowa wytrzymałość.



▲ Masy szpachlowe pozwalają prawidłowo wykończyć ścianę działową (ukryć miejsca łączenia płyt oraz zamaskować blachowkręty)

IZOLACJA

Aby ściana szkieletowa należycie chronić przed hałasem, należy pomiędzy dwiema warstwami płyt gipsowo-kartonowych umieścić wełnę mineralną lub szklaną. Najlepiej nadają się do tego celu sztywne płyty, które łatwo jest zamocować w konstrukcji. Ich standardowe wymiary to 500 x 1000 mm lub 600 x 1200 mm. Można oczywiście używać także mat z miękkiej wełny, które są tańsze, ale znacznie trudniej jest je osadzić w stelażu w taki sposób, aby nie przemieszczały się pod wpływem własnego ciężaru.

LISTWY NAROŻNIKOWE

Służą do ochrony zewnętrznych narożników ścianek działowych, które są najbardziej narażone na wgniecenia. Listwy

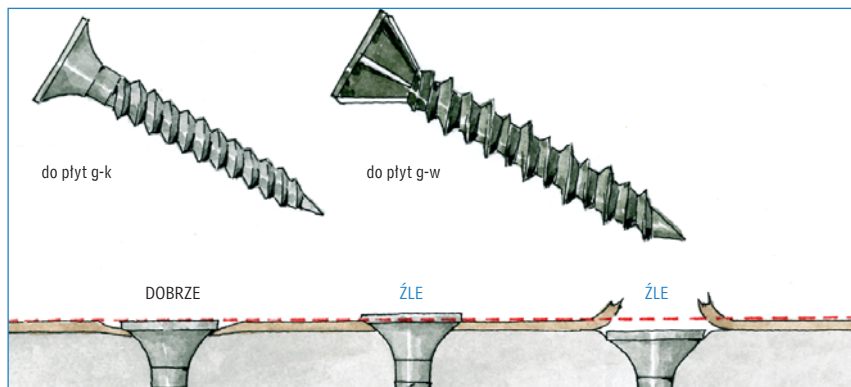
te dostępne są w długościach: 2000, 2500 i 3000 mm. Wykonuje się je z blachy ocynkowanej lub aluminium. Pierwszy z tych materiałów nie jest jednak polecany przez specjalistów. Listwy mocowane są bowiem do ściany za pomocą masy szpachlowej, a ta znacząco przyspiesza korozję nawet dobrze zabezpieczonej stali.

MASY SZPACHLOWE

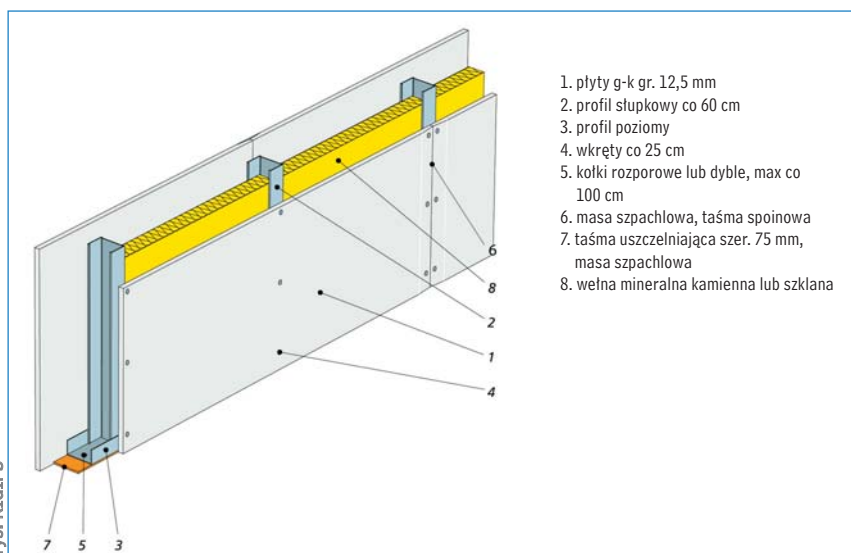
Pod tą ogólną nazwą kryją się mieszanki gipsu i innych składników, którymi wypełnia się połączenia pomiędzy płytami. W handlu dostępne są pod postacią suchych mieszanek (rozrabia się je z wodą) lub też jako pasty gotowe do użycia. Niektóre masy szpachlowe mogą być używane tylko w połączeniu z taśmą lub siatką zbrojącą. Inne nie wymagają ich użycia, a mimo to doskonale maskują połączenia i są bardzo mocne. Do płyt giętych na sucho stosuje się natomiast masy szpachlowe, które tworzą spoiny o dużej elastyczności.

TAŚMY I SIATKI

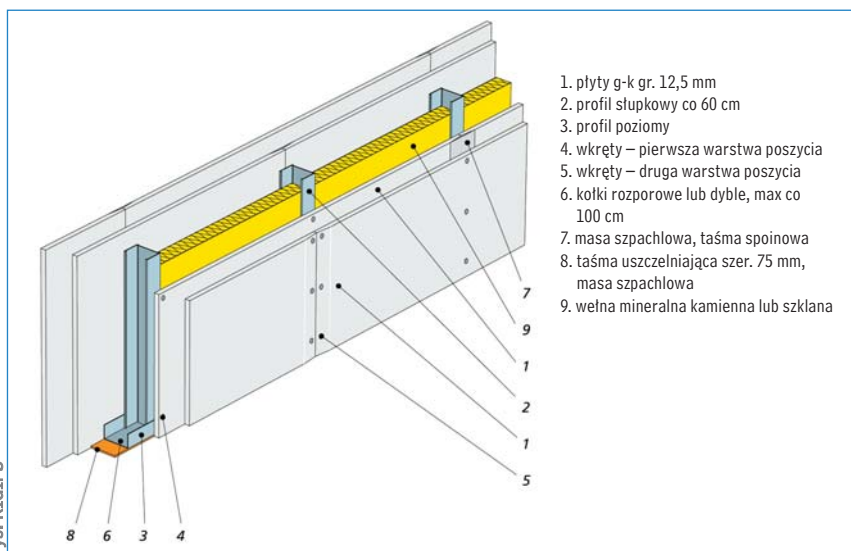
Dzięki tym elementom możliwe jest wzmocnienie styków pomiędzy płytami oraz zabezpieczanie narożników wewnętrznych. Użycie taśmy lub siatki sprawia, że po zaschnięciu masy szpachlowej nie pojawiają się na niej pęknięcia. Na 1 m² płyty zużywa się przeciętnie 1,4 m.b. zabezpieczenia. Dostępne w handlu rolki zawierają od 20 do 150 m siatki lub taśmy.



▲ Blachowkręty służą do zamocowania płyt na stelażu



▲ Ściana działowa na konstrukcji z profili z pojedynczym poszyciem płytą gipsowo-kartonową



▲ Ściana działowa na konstrukcji z profili z podwójnym poszyciem płytą gipsowo-kartonową

Siatki wykonane są z włókna szklanego. W zależności od typu mogą być samoprzylepne lub mocowane za pomocą masy szpachlowej. Jeżeli chodzi o taśmy, to w handlu spoty-

kane są następujące ich typy:

- papierowe zwykłe lub samoprzylepne (są tanie i łatwe do przyklejenia, ale pod wpływem wilgoci zawartej w masie szpachlowej mogą się lekko marszczyć).

- papierowe wzmocnione aluminium (oprócz zwykłych funkcji mogą również zastępować narożniki zabezpieczające naroża zewnętrzne ścian działowych).

- z włókna szklanego (fizeliny) – odporne na wilgoć.

WKRETY

Płyty gipsowo-kartonowe przytwierdza się do stelaża za pomocą blachowkrętów o średnicy 3,5 mm odpornych na rdzę (w przypadku płyt g-w wkręty te zaopatrzone są w niewielkie wypustki tzw. wąsy). Wprowadza się je prostopadle w odległości minimum 1-1,5 cm od brzegu płyty, w rozstawie nie większym niż 25 cm. Łeppek wkręta powinien być lekko zagłębiony w kartonie (nie może wystawać, wchodzić w gips krzywo lub zbyt głęboko przy jednoczesnym wykruszeniu materiału).

PREPARAT GRUNTUJĄCY

Ścianę działową z płyt gipsowo-kartonowych można tapetować, malować lub oklejać płytkami ceramicznymi po uprzednim zagruntowaniu ich powierzchni specjalnym preparatem dostarczanym przez producentów płyt. Wyrównuje on nasiąkliwość i w przypadku jego niezastosowania na powierzchni farby lub tapety mogą pojawiać się wykwyty.

JAKIEJ ŚCIANY POTRZEBUJEMY?

Konstrukcja szkieletowa z okładzinami z płyt gipsowo-kartonowych jest konstrukcją dosyć prostą, ale warto pamiętać, że rozwiązanie to ma szereg różnych wariantów, które warto dostosować do oczekiwań inwestora i zadań, jakie ma spełniać ścianka działowa.

Do rozdzielenia dwóch pokoi wystarczy na ogół ścianka z poszyciem z pojedynczej warstwy płyt. Jest to rozwiązanie najprostsze i jednocześnie najlżejsze (20-25 kg/m²). Do podłogi oraz sufitu przykręca się profile UW, a następnie wprowadza się w nie słupki CW tej samej szerokości (w odległościach 0,6 m od siebie). Konstrukcję tę okłada się następnie płytami gipsowo-kartonowymi (gipsowo-włóknowymi) o grubości 12,5 mm. Wewnątrz ściany umieszcza się wełnę mineralną o gęstości 15-70 kg/m³. Grubość konstrukcji jest uzależniona od rodzaju użytych profili i może wynosić 75, 100 lub 125 mm. Jeżeli zależy nam na poprawie izolacyjno-

Konstrukcja szkieletowa z okładzinami z płyt g-k jest konstrukcją dosyć prostą, ale warto pamiętać, że rozwiązanie to ma szereg różnych wariantów, które warto dostosować do oczekiwań inwestora i zadań, jakie ma spełniać ścianka działowa.

ści akustycznej wznoszonej ściany, wówczas możemy z obu stron do pierwszej warstwy płyt g-k przytwierdzić drugą (za pomocą blachowkrętów). Grubość ściany z podwójną warstwą płyt zwiększy się tylko o 25 mm, natomiast jej izolacyjność akustyczna poprawi się o jakieś 4-5 dB. Należy pamiętać o tym, aby płyty drugiej warstwy przykręcać do słupków z przesunięciem (w stosunku do pierwszej warstwy) równym połowie szerokości płyty (najlepiej przeciąć pierwszą płytę na pół). Ściany o konstrukcji opisanej powyżej mają nieco wyższą masę (od 42 do 65 kg/m²) oraz grubość (100, 125 lub 150 mm).

Ściany z podwójnym poszyciem można również skonstruować nieco inaczej. Ich słupki mogą być ułożone w dwóch liniach. Przy takim rozwiązaniu profile UW muszą być szersze od profili CW (np. UW – 100 mm z CW – 50 mm lub UW – 100 mm z CW – 75 mm). Słupki rozstawia się co 0,3 m i przytwierdza na przemian raz do prawej krawędzi profilu UW raz do lewej.

Ścianki działowe o konstrukcji szkieletowej wzniesione o oparciu o pojedynczy profil CW mają jedną poważną wadę – nie można poprowadzić przez nie np. rur kanalizacyjnych (maksymalna grubość przewodów prowadzonych w zwykłej ścianie g-k

Stawianie lekkiej ścianki działowej polega na stosowaniu zasad opracowanych przez producenta systemu. Niezwykle ważne np. jest to, by podkleić profile przyłączeniowe – mocowane do sufitu i podłogi, czasem również do ścian murowanych – taśmą wygłuszającą (a), nie przykręcać profili pionowych do poziomych (b), płyty zaś przytwierdzać jedynie do słupków (c) ▼

nie powinna przekraczać połowy jej grubości). Rozwiązaniem jest ścianka instalacyjna, która może mieć od 130 do 330 mm grubości. Zbudowana jest ona z dwóch oddzielnych ścian szkieletowych odsuniętych od siebie o kilka lub kilkanaście centymetrów.

JAK TO SIĘ ROBI?

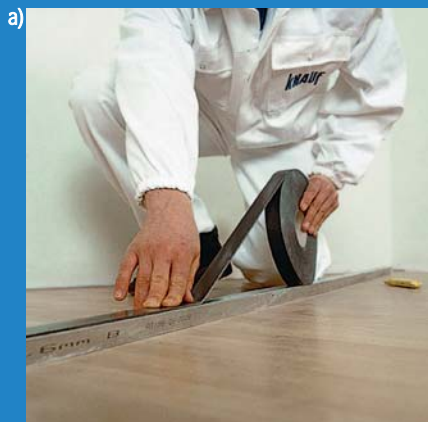
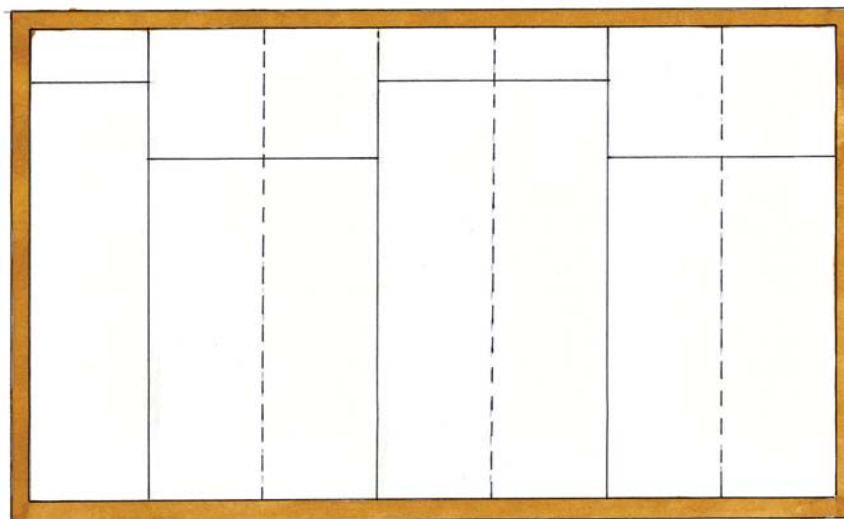
Ustawienie lekkiej ścianki szkieletowej nie jest trudne, ale wymaga przestrzegania szeregu zaleceń. Ich zlekceważenie może zawoocować tym, że efekt końcowy daleki będzie od oczekiwań.

Prace należy rozpocząć od dokładnego wyznaczenia położenia przyszłej ściany, a więc

od zaznaczenia miejsc na ścianach, podłodze i suficie, do których przytwierdzone będą profile obrysowe. Przed ich przykręceniem (najlepiej za pomocą kołków rozporowych do szybkiego montażu rozmieszczonych nie rzadziej niż co 1000 mm) należy koniecznie ułożyć taśmę tłumiącą drgania (filc, guma, korek). Poprawi to również tłumienie dźwięków przez przegrodę.

Profili w miarę możliwości nie należy sztukować. Długie, jednorodne odcinki znacznie lepiej spełniają swoje zadanie. Następnym etapem prac jest ustawienie słupków (co 0,6 lub 0,3 m w zależności od wariantu ściany). Krawędzie otworu, w którym mają być zamontowane drzwi

Sztukowane płyty nie mogą się łączyć w jednej linii ▼



BŁĘDY POJAWIAJĄCE SIĘ PRZY WYKONYWANIU ŚCIAN Z PŁYT GIPSOWO-KARTONOWYCH

■ Jeżeli płyty składowane są na wolnym powietrzu i dojdzie do ich zawilgocenia, to następuje zniekształcenie materiału, a karton pokrywający gipsowy rdzeń rwie się podczas wkręcania wkrętów. Kolejne niepożądane konsekwencje pojawiają się po wyschnięciu płyt. Ich powierzchnia zaczyna bowiem pękać, a na powierzchni kartonu pojawiają się wykwyty. Dlatego też należy pamiętać, aby płyty g-k zawsze przechowywać zawinięte w folię i zabezpieczone przed wpływem warunków pogodowych.

■ Jeżeli zastosowane przy konstruowaniu ściany profile CW są zbyt długie, to ściana ulegnie deformacji i pojawią się na niej rysy. Dlatego też profile powinny mieć długość o 1-2 cm krótszą od wysokości pomieszczenia.

■ Jeżeli połączenia zostaną zaszpachlowane bez użycia taśmy, a masa szpachlowa była nieodpowiednia do przeprowadzenia takiego zabiegu, to na zaschniętej powierzchni bardzo szybko pojawiają się rysy. Zaschnięta masa nie będzie trzymać się podłoża. Bez taśmy można nakładać wyłącznie takie produkty, które w warunkach użytkowania mają wyraźnie zaznaczoną taką możliwość.

■ Jeżeli przed pomalowaniem płyty g-k nie został zastosowany odpowiedni środek gruntujący, to pomalowana powierzchnia będzie niejednolita i pojawią się na niej wykwyty. Zwykle płyty gipsowo-kartonowe muszą być zagruntowane, chyba że producent zaznacza w warunkach użytkowania, że zostały już wstępnie zagruntowane.

muszą być koniecznie wzmocnione profilami ościeżnicowymi UA.

Kolejną czynnością jest docięcie płyt gipsowo-kartonowych lub gipsowo-włóknowych. Przy pracy tej należy zachować szczególną staranność i dokładność. Warto również pamiętać, że płyta powinna być o jakieś 15-17 mm krótsza niż wysokość pomieszczenia. Dzięki temu będzie się mogła bez problemu odkształcać po zamontowaniu. Płyty nie powinny dotykać podłogi, stropu ani ścian konstrukcyjnych, gdyż spowoduje to przenoszenie przez nie dźwięków. Najlepiej pozostawić około 10-milimetrowe odstępy od sufitu i około 5-milimetrowe od ścian bocznych.

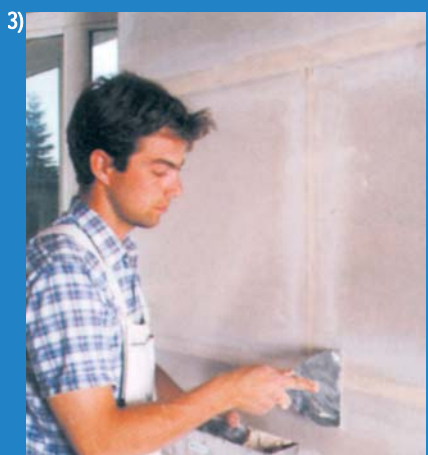
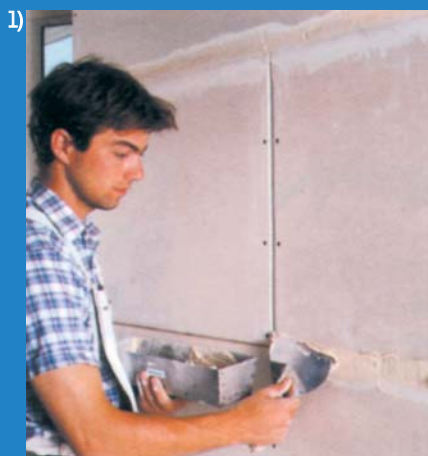
W miarę możliwości należy unikać niepotrzebnego sztukowania płyt, a jeżeli zajdzie już taka potrzeba (np. jeśli pomieszczenie jest wyższe niż długość standardowych płyt – 3 m), to należy pamiętać, że połączenie nie mogą znajdować się w jednej linii na długości całej ściany! Odległość pomiędzy sąsiadującymi łączeniami powinna wynosić minimum 400 mm. Płyty układane wokół otworu drzwiowego należy wyciąć w kształcie litery L, a ich łączenie powinno przypadać możliwie jak najbliżej środka nadproża. Pozwala to zapobiec pękaniu złącza.

Płyty przykręca się blachowkrętami wyłącznie do profili pionowych. Mocowanie do profili UW może spowodować uszkodzenie płyt na przykład pod wpływem przewidywanego konstrukcyjnie ugięcia stropu.

Kolejne płyty gipsowo-kartonowe dosuwa się do poprzednich „na styk”. W przypadku płyt gipsowo-włóknowych możliwe są natomiast dwa rozwiązania. Albo przysuwa się je maksymalnie blisko i skleja ze sobą specjalnym klejem poliuretanowym, albo też pozostawia się szczelinę równą połowie grubości płyty, którą wypełnia się następnie masą szpachlową.

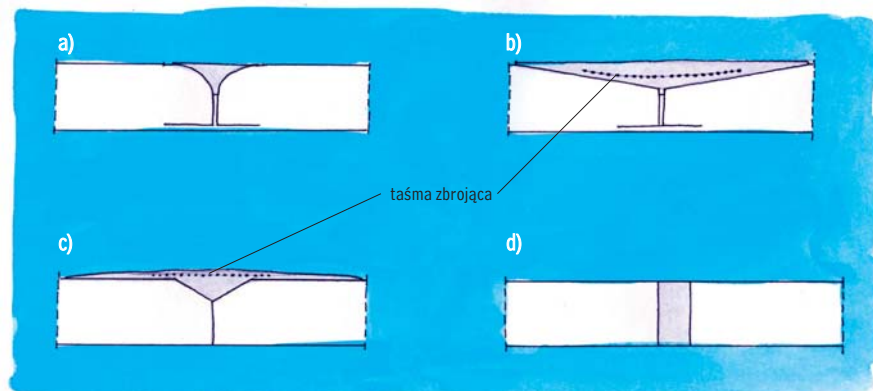
Po zamocowaniu płyt po jednej stronie ścianki można rozprowadzić niezbędne instalacje (wodne, elektryczne) oraz wyciąć otwory instalacyjne pod gniazda elektryczne i włączniki. Kolejnym etapem jest rozmieszczenie wewnątrz ściany izolacji akustycznej z wełny mineralnej lub waty szklanej. O ile zamontowanie sztywnych płyt z owych materiałów nie nastęrcza większych kłopotów, to użycie miękkich mat wymaga zawieszenia ich na wkrętach przymocowanych do profili pionowych.

Etapy wykańczania połączeń płyt



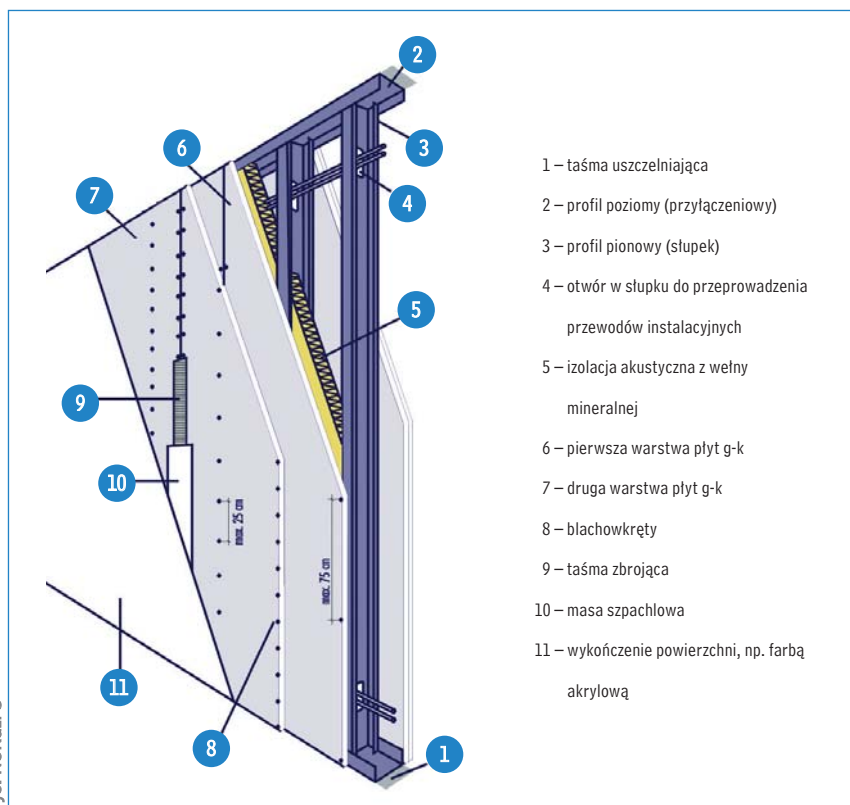
fot. KNAUF

Ustawienie lekkiej ścianki szkieletowej nie jest trudne, ale wymaga przestrzegania szeregu zaleceń. Ich zlekceważenie może zaowocować tym, że efekt końcowy daleki będzie od oczekiwań.



▲ Sposoby szpachlowania spoin o różnych kształtach

Elementy gotowej ściany gipsowo-kartonowej ▼



- 1 – taśma uszczelniająca
- 2 – profil poziomy (przyłączeniowy)
- 3 – profil pionowy (słupek)
- 4 – otwór w słupku do przeprowadzenia przewodów instalacyjnych
- 5 – izolacja akustyczna z wełny mineralnej
- 6 – pierwsza warstwa płyt g-k
- 7 – druga warstwa płyt g-k
- 8 – blachowkręty
- 9 – taśma zbrojąca
- 10 – masa szpachlowa
- 11 – wykończenie powierzchni, np. farbą akrylową

rys. NORGIIPS

NAJWAŻNIEJSZE

mit Z płyt gipsowo-kartonowych można wykonywać tylko proste odcinki ścian.

Nieprawda! W ofercie rynkowej znajdują się m.in. płyty, które można giąć na sucho. Wykorzystując je można uzyskać zarówno łuki wklęsłe (o promieniu wewnętrznym równym minimum 60 cm), jak i wypukłe (o promieniu zewnętrznym dochodzącym do 110 cm). Płyty gięte mocuje się do metalowych stelaży. Są one ponacinane na całej swej długości i dzięki temu można formować z nich łuk o odpowiednim promieniu.

Zapobiega to ich opadaniu pod własnym ciężarem. Trzeba pamiętać o tym, że paski wełny powinny być o 10 mm szersze od rozstawu słupków (tak aby wypełniły nie tylko przestrzeń między nimi, ale też wewnątrz nich).

Płyty po drugiej stronie stelażu przykręca się w taki sposób, aby były przesunięte w stosunku do płyt po przeciwnej stronie oraz aby ich łączenia przypadały na sąsiednich słupkach. Zdecydowanie poprawia to stabilność konstrukcji i izolacyjność ściany.

Podczas prac trudno jest uniknąć cięcia płyt. Jeżeli krawędź ma być prosta, to wystarczy naciąć materiał od strony licowej nożem, a następnie przełamać. W przypadku płyt g-k niezbędne będzie jeszcze przecięcie kartonu na spodniej stronie. W przypadku linii łamanych (np. otwory drzwiowe) należy jedną część przeciąć przy użyciu wyrzynarki elektrycznej lub piły, a drugą naciąć i przełamać. Otwory na gniazda elektryczne najlepiej wyciąć otwornicą do drewna. Należy pamiętać, że im bardziej precyzyjne będą wszelkie cięcia, tym mniej pracy czeka nas przy wykańczaniu ścianki.

Dla końcowego efektu niezwykle ważnym etapem są prace wykończeniowe. Polegają one na pokryciu masą szpachlową styków płyt oraz łebków blachowkrętów. Sposób postępowania zależy od typu krawędzi płyty (przy montażu trzeba pamiętać, że tylko dłuższe krawędzie płyt są wyprofilowane, natomiast w przypadku łączenia poziomego brzoży płyt należy odpowiednio szfzować). Jeżeli krawędź jest półokrągła, styk należy wypełnić masą z dodatkiem włókien szklanych. Krawędź spłaszczona przeznaczona jest natomiast do szpachlowania masą zwykłą przy użyciu taśmy zbrojącej. Bruzdę na styku krawędzi, które nie zostały przygotowane fabrycznie lecz szfzowane podczas montażu, wypełnia się również zwykłą masą szpachlową stosując siatkę. W każdym z przypadków zaschniętą masę szlifuje się papierem ściernym o uziarnieniu 60. Szczelinę pomiędzy płytami a sufitem i ścianami najlepiej wypełnić masą akrylową, która zachowuje elastyczność. ■